

Sygn. akt IV CSK 371/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa R. R.

przeciwko W. K.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

oraz z powództwa wzajemnego W. K.

przeciwko R. R.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 5 grudnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego (powoda wzajemnego)

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 9 października 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**II. przyznaje adw. P. D. ze Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, z tytułu zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu (powodowi wzajemnemu) w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Pozwany (powód wzajemny) W. K. w skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 października 2013 r. wniósł o przyjęcie jej do rozpoznania „ze względu na to, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona bowiem przez nie uwzględnienie zarzutów apelacji i zaakceptowanie przez Sąd Apelacyjny błędnego rozpoznania sprawy przez Sąd Okręgowy doszło do nierozpoznania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy gdyż z akt sprawy nie wynika z jakiego powodu Sądy uznały, że wierzytelności powoda wzajemnego nie uległy potrąceniu z wierzytelnościami pozwanego wzajemnego, czym uniemożliwiono powodowi wzajemnemu wykazanie, że wskutek potrąceń wzajemnych wierzytelności pomiędzy stronami doszło do umorzenia wierzytelności powoda (pozwanego wzajemnego) R. R. (...)”. Sądy obu instancji miały pominąć analizę dowodów, ograniczając się do stwierdzenia, że „samo złożenie pism zawierających oświadczenie o potrąceniu nie jest skuteczne”. Skarżący jako przepisy naruszone „w stopniu oczywistym” wskazał: art. 385 w zw. z art. 386 § 1 i art. 378 § 1 oraz art. 382, art. 378 § 1 w zw. z art. 217 § 3, art. 227, art. 233 § 1 i art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Pozwany, powołując się na oczywistą zasadność skargi, nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze

przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności, skarżący, pomijając całkowicie aspekt „oczywistości” zarzucanych naruszeń prawa, ograniczył się do przytoczenia zarzutów skargi. Oznaczałoby to konieczność ich szczegółowego zbadania i oceny, co na obecnym etapie postępowania byłoby ze względu na jego charakter niedopuszczalne. Bez takiej szczegółowej analizy można natomiast stwierdzić, iż - wbrew twierdzeniu skarżącego - z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynikają podstawy, na których Sąd odwoławczy się oparł, uznając, że do wskazanego przez skarżącego potrącenia wierzytelności, nie doszło.

Nie stwierdziwszy okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 19 i 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).